

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Radana Malíka v právní věci stěžovatele **A. H.,** zastoupeného JUDr. PhDr. Stanislavem Balíkem advokátem se sídlem v Praze 1, Pařížská 28, za účasti **Policie České republiky, Správy hl. m. Prahy** se sídlem v Praze 10, Milánská 409, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 3. 2003 č. j. 28 Ca 205/2002 - 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Stěžovatel se kasační stížností podanou v zákonné lhůtě domáhal zrušení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 3. 2003 č. j. 28 Ca 205/2002 - 35, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Policie České republiky, Správy hl. m. Prahy (dále jen „Policie ČR“) ze dne 18. 1. 2002 č.j. PSP-672/OSČ-2001. Městský soud v Praze v odůvodnění uvedl, že neshledal námitky stěžovatele důvodnými, neboť nepovažoval rozhodnutí správních orgánů obou stupňů za nepřezkoumatelná, jak tvrdil stěžovatel. Neztotožnil se ani s jeho námitkou, že § 45 odst. 2 zákona č. 288/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o střelných zbraních“) je v rozporu s Listinou základních práv a svobod.

Tato námitka nebyla nijak konkretizována a soud je toho názoru, že toto ustanovení v rozporu s ústavním pořádkem není. Citovaný zákon pozbyl účinnosti ke dni 1. 1. 2003, kdy byl nahrazen zákonem č. 119/2002 Sb., takže již z tohoto důvodu soud nevyhověl návrhu stěžovatele na přerušení řízení a předložení věci Ústavnímu soudu s návrhem na zrušení tohoto ustanovení. Soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku, že stěžovatel jednal za okolností vylučujících protiprávnost, a to již s ohledem na shora uvedené rozhodnutí o spáchání přestupku, proti němuž stěžovatel ani nepodal odpor. Soud neshledal v postupu správního orgánu I. stupně ani nesprávný úřední postup, jak stěžovatel namítal.

V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že jeho žádosti o prodloužení platnosti zbrojního průkazu nebylo vyhověno proto, že nebyl shledán spolehlivým ve smyslu zákona o střelných zbraních, přičemž v době podání žádosti spolehlivým byl a kdyby žádosti bylo vyhověno včas, splňoval by podmínky pro kladné rozhodnutí. Správní orgán I. stupně rozhodoval až v okamžiku, kdy se změnily jeho poměry tím, že byl pravomocně odsouzen za přestupek. Pokud by byl poučen o důsledcích příkazu Okresního úřadu Beroun, byl by podal odpor a nevolil by pragmatické ekonomické řešení. Jeho vina v přestupkovém řízení byla prokázána pouze formálně, nikoliv materiálně. Sama ztráta spolehlivosti je sankcí a dochází tak k porušení zásady „ne bis in idem“. Za situace, kdy je v zákoně založena nevyvratitelná domněnka, nemá u soudu reálnou šanci na úspěch a tedy jeho soudní ochrana není dostačující. Důvody kasační stížnosti spatřuje v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel také navrhl, aby řízení bylo přerušeno a věc postoupena Ústavnímu soudu s návrhem na zrušení § 45 zákona o střelných zbraních.

Policie ČR ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázala na to, že správní orgán I. stupně byl povinen při podání žádosti postupovat podle § 47 odst. 5 zákona o střelných zbraních a § 32 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb. ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Pravomocné rozhodnutí o spáchání přestupku stěžovatelem bylo relevantním důkazem při posuzování otázky jeho spolehlivosti. Proto navrhla zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

Nejvyšší správní soud vázán důvody a rozsahem kasační stížnosti nepovažuje kasační stížnost za důvodnou.

Podle § 40 odst. 1 písm. e) zákona o střelných zbraních se zbrojní průkaz vydá jen fyzické osobě, která je bezúhonná a spolehlivá. Podle § 45 odst. 1 citovaného zákona spolehlivost posuzuje okresní ředitelství policie příslušné k vydání zbrojního průkazu se zřetelem na ochranu života, zdraví, majetkových a jiných práv osob, jakož i veřejných zájmů. Podle odstavce 2 písm.) bod 3. téhož ustanovení spolehlivou osobou nemůže být ten, kdo v posledních třech letech byl pravomocně uznán vinným z přestupku porušení povinnosti nebo nedodržení zákazu stanoveného obecně závaznými právními předpisy na úseku zbraní a střeliva. Podle § 47 odst. 6 citovaného zákona při rozhodování o prodloužení platnosti zbrojního průkazu okresní ředitelství policie posuzuje rovněž bezúhonnost a spolehlivost podle § 44 a 45.

Nejvyšší správní soud má ze soudního spisu za prokázané že dne 12. 9. 2001 podal stěžovatel žádost o prodloužení platnosti zbrojního průkazu pro skupinu C. K žádosti připojil čestné prohlášení, že posledních třech letech nebyl pravomocně uznán vinným ze spáchání některého z přestupků uvedených v § 45 odst. 2 zákona o střelných zbraních. Příkazem referátu vnitřních věcí Okresního úřadu v Berouně ze dne 3. 10. 2001 č. j. 1852/2001/VV, který nabyl právní moci dne 23. 10. 2001, byl stěžovatel uznán vinným z přestupku na úseku

všeobecné vnitřní správy podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, jehož se dopustil tím, že dne 28. 5. 2001 vystřelil v katastru obce V. Ú. L. z kulobrokové kozlice na odjíždějící motorové vozidlo, čímž porušil ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) zákona o střelných zbraních, neboť nedbal zvýšené opatrnosti při zacházení se zbraní a střelivem. Za tento přestupek byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 1000,- Kč. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 29. 11. 2001 č. j. OR1-682/OSČ-ZBR-2001 nevyhověl podle § 45 odst. 1, 2 písm. b) bod 3 zákona o střelných zbraních žádosti stěžovatele o prodloužení platnosti zbrojního průkazu, a to proto, že nesplňuje požadavek spolehlivosti podle § 45 odst. 1,2 písm.) bod 3. citovaného zákona, neboť bylo zjištěno, že byl pravomocně uznán vinným spácháním přestupku. O podaném odvolání rozhodla Policie ČR rozhodnutí ze dne 18. 1. 2002 č. j. PSP-672/OSČ-2001 tak, že odvolání stěžovatele zamítla a potvrdila napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze stejného důvodu.

Námitka stěžovatele, že v době podání žádosti o prodloužení platnosti zbrojního průkazu byl spolehlivým a kdyby o žádosti bylo rozhodnuto včas, splňoval by podmínky pro kladné rozhodnutí, není právně relevantní, protože správní orgán rozhoduje na základě skutečného stavu věci, přičemž správní rozhodnutí je výsledkem provedeného správního řízení. Není proto rozhodující, jaký byl stav věci v době zahájení řízení. Pokud se jedná o lhůty pro vydání rozhodnutí, tyto jsou stanoveny v § 49 správního řádu, podle něhož v jednoduchých věcech, zejména lze-li rozhodnout na podkladě dokladů předložených účastníkem řízení, rozhodne správní orgán bezodkladně. V ostatních případech, nestanoví-li zvláštní předpis jinak, je správní orgán povinen rozhodnout ve věci do 30 dnů od zahájení řízení. Ve zvlášť složitých případech rozhodne nejdéle do 60-ti dnů. Nemůže-li správní orgán v těchto lhůtách rozhodnout, je povinen o tom účastníka řízení s uvedením důvodů uvědomit. Tyto lhůty jsou však pouze pořádkové, což znamená, že jejich nedodržení nemá bezprostřední vliv na práva účastníků řízení.

Stejně tak je právně irelevantní námitka o tom, že kdyby stěžovatel býval byl poučen o důsledcích příkazu, jímž byl uznán vinným přestupkem, postupoval by jinak. V tomto směru neměly správní orgány, které rozhodovaly o žádosti stěžovatele žádnou poučovací povinnost, a proto jim v tomto směru nelze nic vytýkat. Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s názorem, že sama ztráta spolehlivosti je sankcí a dochází tak k porušení zásady „ne bis in idem“. Ve vztahu k zákonu o střelných zbraních byl požadavek spolehlivosti jednou z podmínek pro vydání zbrojního průkazu, resp. prodloužení doby jeho platnosti. Smysl a účel tohoto požadavku dostatečně vysvětlen v § 45 odst. 1 citovaného zákona.

Návrh na zrušení ustanovení § 45 zákona o střelných zbraních nemůže Nejvyšší správní soud akceptovat již z toho důvodu, že citovaný zákon byl s účinností od 1. 1. 2003 zrušen zákonem č. 119/2002 Sb. a podle § 66 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, je návrh na zrušení zákona nebo jeho jednotlivého ustanovení nepřípustný, jestliže mj. pozbyly před doručením návrhu Ústavnímu soudu platnosti.

Z výše uvedených důvodů neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 druhá věta s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s., když stěžovatel v řízení o kasační stížnosti úspěch neměl a Policii ČR žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. listopadu 2003

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu